

Och ingen annan. –J.

Hittar du den, öppna den inte före åskan.

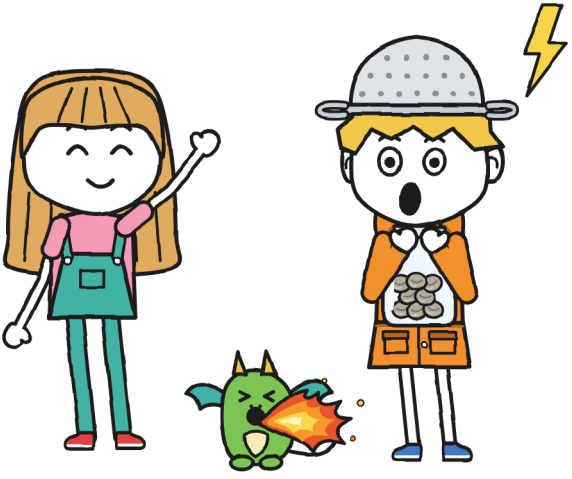
BARA I BERÄTTELSEN

Den här stämpeln visar det som bara händer i berättelsen: gör inte det själv. Om det varar flera sidor står det FRÅN HÄR och TILL HIT. Vid riktigt åskväder gäller sista sidan. –J.

OMÖJLIGA LEVERANSER · 2

Öppnas ej före åskan

Lui Eriksson

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 2
Öppnas ej före åskan

Andra boken i serien. Den första: ”Det här paketet bits”.

Text och bild: Lui Eriksson

Svensk version: LinguAula

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

Första upplagan: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Typsnitt: Andika, Patrick Hand, Caveat och Courier Prime (licens SIL OFL).

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Ingen åska skadades när boken skrevs. –].

KAPITEL 1

Åskjägare

I affären mittemot finns ett paket som darrar.

Förra lördagen rörde det sig bara en enda gång. Sedan dess har det inte slutat: ett fint, ihållande darrande, som hos en liten hund i veterinärens väntrum. Det har hållit på i sju dagar. Varje dag lite mer.

Och jag har en ny anteckningsbok.

Anteckningsbok 1 tog slut. Märta, som äger Omöjliga leveranser, gav mig den här: blått omslag och affärens röda stämpel i ena hörnet. På första sidan skrev jag titeln, med ett nytt ord:

LEVERANSBOK 2 · av Gunni. OFFICIELL.

”Officiell” betyder att jag läser den först. Officiellt. –J.

Märta säger att man inte ritar i officiella anteckningsböcker. Det får vi se: den här har redan en teckning.

Det man behöver veta om den förra anteckningsboken: för två lördagar sedan levererade Julia (hon med de gröna kommentarerna) och jag, på natten, över en spång och utan någon vuxen, ett ägg som ingen hade lyckats leverera på åratal. Nu är det Smula, en drakunge som härmar allt jag gör. Märta, häxan i affären, straffade oss: varje lördag där, klockan tio. Jag är ny i kvarteret, och nästan allt som är mitt står kvar i flyttlådor.

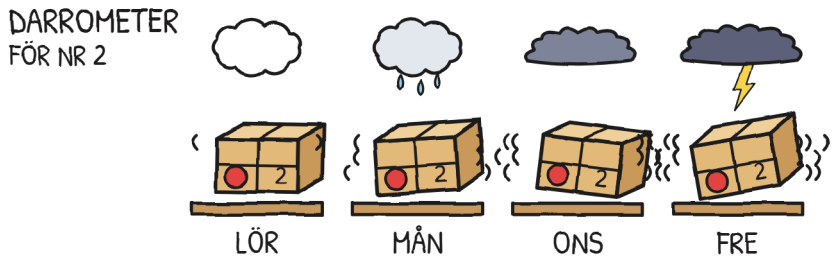
Det som darrar är nr 2. Det står på hyllan med returerna och har en etikett som jag kan utantill: jag har läst den varje eftermiddag den här veckan, stående och utan att röra den, medan Märta låtsades att hon inte såg mig:

- Nr 2 · ÖMTÅLIGT.
- MOTTAGARE: Flora, Kanalgatan 9.
- INSTRUKTION: ÖPPNAS EJ FÖRE ÅSKAN.
- AVSÄNDARE: R.

Runt omkring, tjugotre RETUR-stämplar. Jag räknade dem två gånger, ifall någon hade trillat av.

En retur är ett paket som ingen har lyckats leverera: om mottagaren inte skriver på med bläck som inte går bort flyger det tillbaka till sin hylla i gryningen, i gåsmarsch. Nitton är kvar: det står på väggen, med grönt, i Julias handstil, och det Julia skriver med grönt går inte bort. Alla skickas av samma person, R., om vilken man bara vet att handstilen är urusel.

Varje eftermiddag skrev jag upp hur mycket det darrade och hur vädret var: så föddes DARROMETER FÖR NR 2. På fredagen hade molnet en blixt inuti.

Det darrar inte av rädsla, utan för att ett åskväder är på väg. På lördag klockan sex på kvällen. Jag har kollat prognosen sex gånger. –J.

Jag läste kommentaren två gånger. Andra gången bara delen om sex.

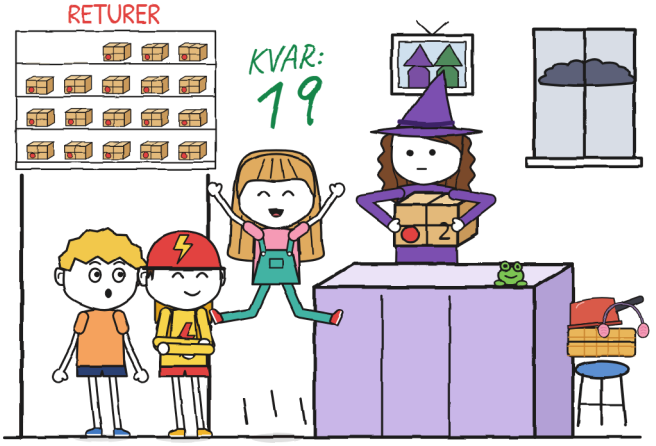
På lördagen klockan tio väntade Märta på oss bakom disken – lila hatt, stämpel som sprutar gnistor som luktar utblåst ljus – med nr 2 i händerna. Inte på hyllan: i händerna. Bredvid stämpeln stod fortfarande gummigrodan, min sedan den slutade tillhöra någon. Och Totte, som kör för BLIXTBUD, stod upp, med hjälmen på: lördagarna är också hans straff, och Totte avtjänar sina straff som han levererar, punktligt och utan att ta av sig något.

– Tjugotre gånger har jag kört ut det, sa Märta. Och inte en enda gång i åskväder.

Märta drog tummen över etiketten. Jag tittade på skyltfönstret, allt grånare: dagens resa skulle inte bli som de andra.

– Det här paketet, meddelade Märta, ska ni leverera själva. I eftermiddag.

Julia hoppade så högt att hon nästan nådde skylten KVAR: 19, och när hon landade pratade hon redan. Jag hoppade inte: jag blev stående med två ord, ”i eftermiddag”, och ett klockslag, sex, som vägde mer än paketet.

Märta ställde tre villkor och räknade dem på fingrarna:

1. Ni ger er av klockan fem, innan åskvädret kommer, och ni stannar hos Flora tills det har gått över.
2. Era familjer vet redan, och Flora också.
3. Regeln är den på etiketten: öppnas ej före åskan. Och det måste vara åskan rakt över oss: åska långt borta räknas inte.

Jag kände igen knepet: det var nästan reglerna från Veras utskällning, hon som äger Smula, fast sagda i förväg i stället för efteråt. Märta var inte med på utskällningen och fick höra om den ändå: i det här kvarteret levereras utskällningarna före paketen.

– Kommer inte du med? frågade Julia.

– Jag har saker att göra här, svarade Märta och tittade genom skyltfönstret på himlen, som höll på att bli grå.

I änden av disken låg en hopvikt filt, ett par öronskydd för skidåkning och en kastrull. Jag såg allt. Jag blev stående och tittade på paketet.

Då tittade Julia på mig.

– Och du, gillar du åskväder?

Hon frågade och såg rakt på mig. Jag hade kunnat säga sanningen. Jag sa det här:

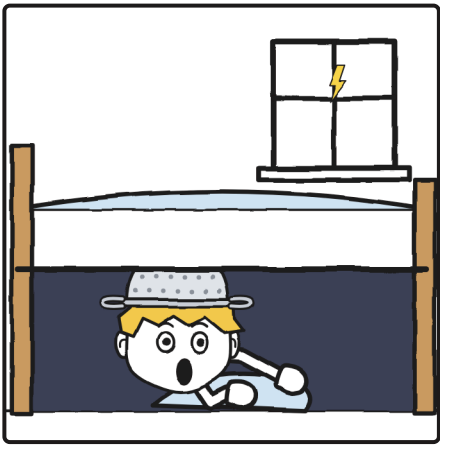
– Jag älskar åskväder. I mitt gamla kvarter var jag professionell åskjägare.

I den förra anteckningsboken tog det en dag och en natt för en lögn att komma tillbaka. I den här bestämde jag mig för att spara den resan: jag ritade lögnen samma morgon och, i rutan bredvid, sanningen.

Durkslaget var det från köket, av stål, med två handtag. Det stoppade inga blixtar. För mig hjälpte det att ha något över

huvudet. Nu låg det i någon flyttlåda, bredvid saxen som mamma hade letat efter i en vecka.

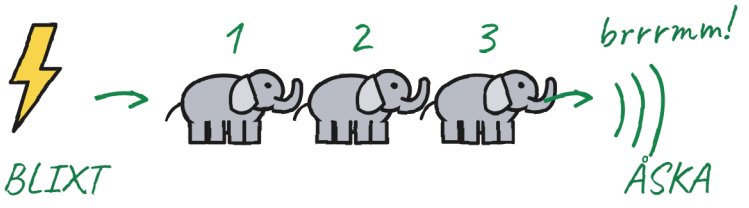

Julia lärde mig hur man räknar på ett åskväder, i min anteckningsbok, utan att be om lov och med grönt.

Man räknar från blixten till åskan, i elefanter: ”en elefant” tar ungefär en sekund, och var tredje är en kilometer. Så vet man ungefär hur långt bort den blixten slog ner; var nästa slår ner vet man inte. Vad räkningen inte heller säger är när man kan gå ut, och det är, enligt Julia, en annan regel, utan teckning: en halvtimme efter den sista åskknallen.

Jag provade i tysthet och fick jättesnabba elefanter, sådana som inte duger. Jag behövde inte räkna något, för jag älskar åskväder, men jag skrev upp det, för säkerhets skull.

en elefant, två elefanter, tre elefanter...

1 elefant = 1 sekund

3 elefanter = 1 kilometer (ungefär)

0 elefanter = RAKT ÖVER OSS!

↖ Det är åskan på etiketten.
Åska långt borta öppnar inte paketet.

Fler elefanter: den blixten slog ner längre bort.

Hör du åska, även långt borta: gå i skydd!

Totte läste etiketten över min axel, som han läser allt som inte är hans.

– BLIXTBUD levererar inte i åskväder, sa han och visade oss det finstilta på sin gula ryggsäck: BLIXTBUD · INOM TIO MINUTER – ANNARS GRATIS och, med Julias förstoringsglas, en asterisk: *Utom vid åskväder.

– Det är inget åskväder än, sa Julia.

Totte läste igenom det finstilta ifall det sa något om ”än”. Det sa ingenting.

Så Totte följde med oss. Han räknar elefanterna i ett svep, ”ettvåtre!”, som om de vore en budrunda. Enligt Totte ligger alla åskväder en kilometer bort. Jag vet inte om det är mod eller brist på elefanter.

Klockan fem gick jag över till mig för att hämta regnjackan; Julia väntade i porten. Mamma stod i lägenhetsdörren med regnjackan hängande från handen. Hon har en teori om orange: att det syns på långt håll. Jag har aldrig förstått varifrån hon tänker titta.

– Ta den orangea, sa hon. Är du säker på att du vill gå? Du, som när det åskar…

– HEJDÅ, MAMMA!

Jag sprang ner för trapporna, två steg i taget. Jag hade räknat ut att halva mammas mening skulle försvinna på vägen i portens eko. Det gjorde den inte. Julia stod där nere.

”Du, som när det åskar…” VAD? –J.

Vi gick över Stora bron medan himlen blev svartare och svartare. På natten fäller de upp den för att båtarna ska kunna passera; på dagen går alla över den, och vid den tiden gick bara vi över den, och en man med bråttom åt andra hållet, vilket är rätt håll när det kommer åskväder. Jag bar nr 2 med båda händerna, mycket rakt. Totte knuffade cykeln: det är det långsammaste jag har sett BLIXTBUD röra sig utan att ha gått vilse.

När vi kom till mitten gav Julia vattnet sin torra hälsning, med handen, kort, utan att le, som man hälsar på någon man inte tål. Hon har gjort så sedan natten på spången. Jag tror att det är överenskommelsen: hon hälsar och vattnet släpper förbi henne.

Långt borta lyste himlen upp.

Det var en blinkning bakom molnen, utan ljud, som när någon tänder och släcker lampan i ett rum där man inte själv är. Julia stannade tvärt och räknade elefanter med låg röst, med slutna ögon. Hon räknade till trettio innan hon hörde något. Jag räknade med henne, inombords, med mina jättesnabba elefanter, och fick fyrtiotvå.

Brrrmm.

– Ungefär tio kilometer till den blixten, räknade hon ut. Prognosen säger åskväder klockan sex.

– Det åskade! utbrast Totte. Får man öppna nu?

– Den räknas inte för att öppna paketet, sa Julia utan att öppna ögonen. Den är tio kilometer bort; den på etiketten är den rakt över oss: noll elefanter. Men man hör åska redan: i skydd! Spring!

Jag sprang hela vägen till Kanalgatan och låtsades att jag inte hade hört något. Varken brrrmm eller det där om sex.

– Var det där en hicka? frågade Julia utan att sakta in.

– Nej, sa jag. Hick!

Totte böjde sig ner över styret och skrattade så mycket att cykeln gled åt sidan. Julia skrattade inte. Hon kisade, som när hon läser något som inte står skrivet.

En åskknall, en hicka: det har varit så sedan jag var liten. Om åskvädret är långt borta stannar det vid en; är det rakt över oss kommer en till, och en till, var tredje sekund, tills det går bort. Det är inte rädsla. Det är något min kropp gör utan att fråga mig, som att växa eller nysa, och, precis som att växa, går det inte att stoppa genom att dra en min, vilken som helst. Det vet jag, för jag har provat med alla miner.

Det heter rädsla. –J.

På Kanalgatan väntade Vera, hon med det röda håret, redan vid dörren till Drakhuset, tätt intill Floras, med Smula i famnen. Så fort Smula fick syn på mig tog hon på sig mitt ansikte: det gör hon alltid, hon tittar på mig en sekund, kollar vilket ansikte jag har och sätter på sig det.

Jag lade nr 2 i korgen på Tottes cykel och öppnade armarna.

– Det är hennes första åskväder, sa Vera och lade henne i mina armar. Hon härmar dig i allt, Gunni. Också det du känner. Och om hon blir rädd, dra inte i henne: hon håller sig fast. När det har gått över: tre knackningar på Floras gårdsmur, så kommer jag och hämtar henne.

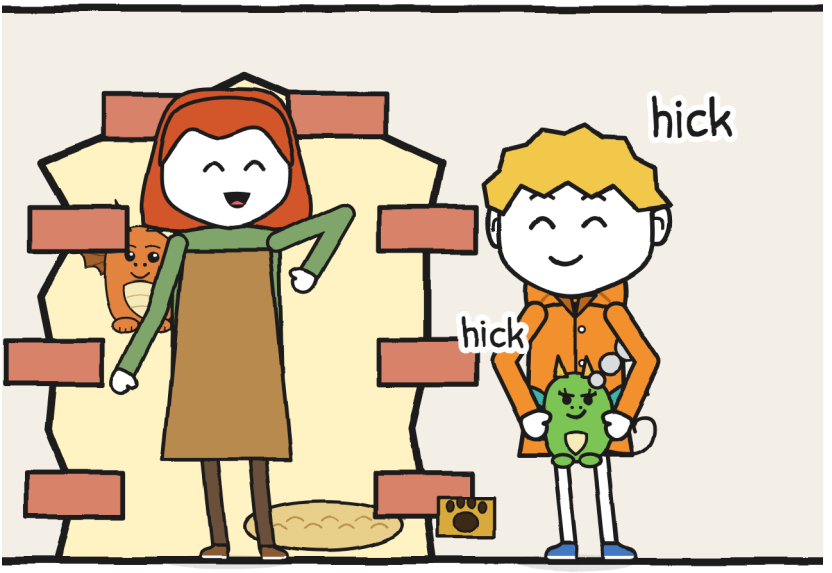
– Jag känner ingenting, svarade jag. Jag älskar åskväder.

Jag sa det och putade ut bröstet, och Smula, i mina armar, putade ut bröstet precis likadant, med sträckt hals: den levande

bilden av någon som älskar åskväder, i två storlekar. Vera tittade på oss båda, den ena ovanpå den andra med samma min, och sa ingenting. Vera sparar saker till när de behövs.

Långt borta åskade det. Jag hickade. Smula hickade och fick rök ur näsan.

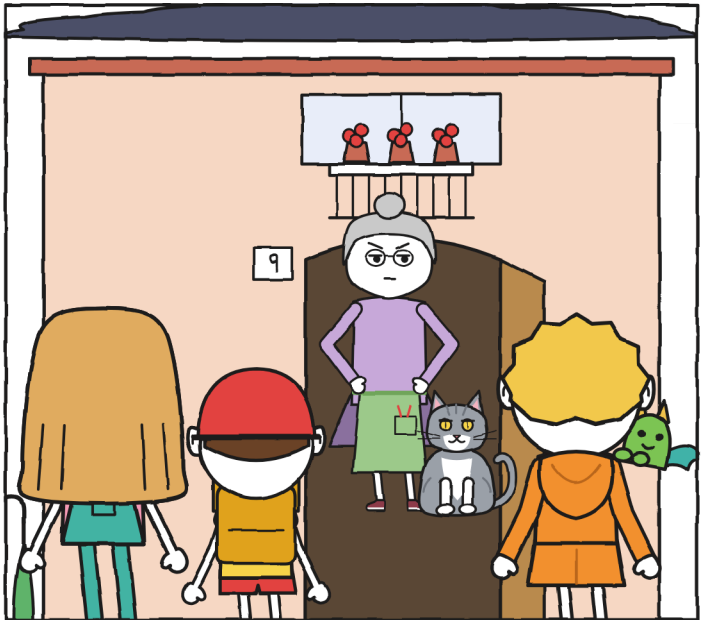
– In med er, nu, avbröt Vera och sköt oss mot Floras dörr.

Floras hus är det med pelargonerna, de på balkongen där en tant tittade på oss för två lördagar sedan, med vattenkannan i luften.

Hon öppnade dörren innan vi hann knacka: en tant med grå knut i håret och glasögon, i ett grönt trädgårdsförkläde fullt av fickor och, mellan fötterna, en grå katt med vitt bröst som tittade

på oss som på ett paket som inte var till honom. Hon tittade på kartongen. Hon tittade på himlen. Hon tittade på Smula. I just den ordningen, och varje sak fick lika lång tid, vilket var kort.

– Veras unge. Hon får inte sveda mina ormbunkar, sa hon. Kom in, regnet är på väg. Men jag varnar er: jag skriver inte på stenar.

KAPITEL 2

Åska!

Floras kök är fullt av växter: på bordet, på golvet, hängande från taket. Mellan dem finns smala gångar som man måste kunna ta sig fram i. Ormbunkarna, de som Smula inte fick sveda, stod precis i höjd med hennes nos.

Längst in leder en glasdörr till ett växthus; bakdörren, av trä, med en glasruta upptill och en kattlucka nedtill, leder ut till gården. Genom glaset såg man regnet börja falla på plattorna. Det luktade blöt jord, en lukt som jag kände igen från parker och inte från kök.

På växthusets glas fanns några målade droppar. En började stiga. En annan gick om den.

– R:s förtrollade glas, sa Flora. De släpper in regnet när jag vill. Blixtar, aldrig. Ljudet kommer alltid igenom, det är inget att göra åt.

Jag sparade det till kortet om R.: R. kunde göra förtrollat glas, men hade i tjugotre försök inte lyckats leverera en burk.

På kylskåpet höll en magnet fast ett foto. Och på en spik, vid diskhon, mellan en stekpanna och en knippa torkade örter, hängde ett durkslag av stål med två handtag. Jag såg det när jag kom in, före växterna: man ser genast det man har letat efter i en vecka i fel lådor.

Totte ställde in cykeln i hallen, för regnets skull, och blev stående bredvid den, i köksdörren, med halva kroppen inne: så går Totte in på ställen som inte är hans. Katten gick mellan hans ben, och Totte flyttade sig längre än vad som behövdes för att släppa fram honom. Jag trodde att han inte ville att någon skulle snudda vid cykeln.

Flora ställde kartongen på bordet, sköt undan två krukor med armbågen och öppnade den utan att fråga. Utan att fråga och utan att läsa etiketten: hon visste var en kartong ger efter när den har öppnats många gånger. Inuti, nerbäddad i halm, låg en glasburk med korkpropp, och i burken åtta små grå kulor.

– Det står att den inte ska öppnas före åskan! skrek Julia.

Julia pekade på etiketten med fingret. Märtas tredje villkor hade hållit så länge som det tar för en tant att lyfta på en kartongflik.

– I dag har jag öppnat kartongen, inte burken, sa Flora. Vad som finns i den vet jag redan: R. lovade mig lyktblommor och skickar mig stenar.

Det lät som en gammal klagan, en sådan som man inte längre säger för att någon ska höra den utan för att det är dags. Jag

tittade på burken. Kulorna var grå, släta, som små nötter, och de låg stilla så som bara stenar ligger stilla. Jag hade inte kunnat säga att de inte var det. I anteckningsboken, bredvid burken, ritade jag en pil: ”stenar?”. Någon lade till en annan, med grönt: ”lyktblommor?”.

– Vad är en lyktblomma? frågade jag.

De lyktor jag kände till var av papper, färgglada, och hängdes upp på en lina mellan två balkonger vid fester; de höll tills första regnet kom. Men det verkade inte heller som om någon skickade stenar med stämpel.

– På BLIXTBUD tar man betalt för stenar per kilo, sa Totte från dörren.

Ingen lyssnade på honom. Det gjorde inte han själv heller.

Flora gick till kylskåpet, tog loss fotot från magneten och lade det på bordet framför oss, bredvid burken.

Det var ett gammalt foto: kanalpromenaden, på natten, med en rad låga, runda små ljus vid kanten, ett efter ett, ända fram till där spången börjar. Det var inte gatlyktor: de växte upp ur marken, som om någon hade sått glödlampor. I förgrunden, med ryggen mot kameran, planterade två personer något: den ena hade knut i nacken; bredvid stod en halmhatt så stor att man inte kunde se vem som fanns under den. Jag frågade inte om hatten. Flora sa ingenting om hatten. Mellan de båda tystnaderna fick en hel människa plats.

– Växter som sparar blixtarnas ljus och lyser hela natten, sa Flora. R. kom med fröna, redan vakna, på åskkvällar; jag stod för jorden. Jag har aldrig sett ett frö som sov. Lyktblommorna slocknade en efter en, och R. kom aldrig mer: nu skickar R. den här burken.

Flora satte tillbaka fotot på kylskåpet. Det hamnade snett. Hon rätade upp det med ett finger och blev stående där en stund till.

Därför var kanalen så mörk. Spångens ljus hade slocknat och ingen hade tänt dem igen. Därför är spången så läskig.

Var det. Mycket, för mig: jag gick över den i mörkret. –].

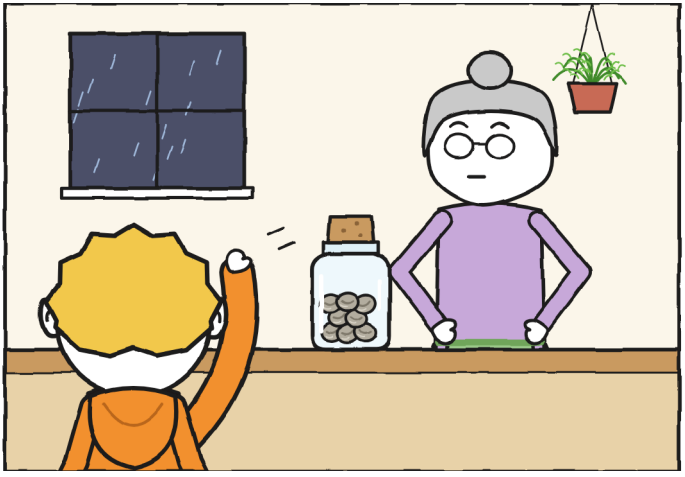
Julia skrev den kommentaren utan att ta blicken från fotot på kylskåpet. Spången är plankan över kanalen som vi gick över för två lördagar sedan, hon baklänges och jag som sa var hon skulle sätta fötterna.

– R. håller alltid sitt ord, sa Flora. Sent, men det blir gjort. Den här gången har R. gjort fel.

Jag skrev upp de två meningarna på ett eget kort, det med listorna som växer: VAD VI VET OM R., med ett porträtt som är ett frågetecken. Det hade två rader, båda från anteckningsbok 1: den urusla handstilen, enligt Märta, och Veras min när hon läste initialen. Med den om glaset fick det tre till den eftermiddagen, och porträttet förblev detsamma.

– Och har du någon gång öppnat den efter en åskknall? frågade jag.

Flora såg på mig över glasögonen. Jag sänkte handen, som jag, utan att veta varför, hade räckt upp för att fråga.

– Jag väntar inte på någon, sa hon. Inte ens på åskan.

Julia nickade utan att märka det. Jag märkte det, och tystnade.

Floras katt heter Åska. Det står på hans blå matskål, med vita bokstäver, bredvid kattluckan, och jag skrev av det i anteckningsboken, med en teckning av skålen och med versaler, för det kommer att spela roll sedan: ÅSKA. Jag skriver upp namnen på allt som kan ge mig en förskräckelse; det lärde jag mig av ett paket som visade sig ha tänder. Han är grå som ett regnmoln, med vitt bröst och gula ögon, och när han lägger sig bredvid kylskåpet spinner han så lågt och så jämnt att det låter som ett åskmuller långt borta, ett av dem som ännu inte ger hicka.

Medan vi väntade på åskvädret hände allt möjligt i köket, och ingenting alls.

Julia trummade på bordet med fingrarna, klink, klink, klink, bredvid burken, i den takt som hör till någon som har kollat prognosen sex gånger och nu bara vill att det ska börja. Flora öppnade en plåtask med kakor och ställde den på mitten utan att säga ”varsågoda”; man förstod ändå. Totte, som inte hade tagit av sig hjälmen ens för det, höll på att bita i en när det åskade, långt borta, ett brrrmm som knappt var ett. Jag hickade. Smula hickade, och en kort liten flamma gick förbi Tottes kaka och gjorde den gyllene. Totte tittade på den, luktade på den och åt upp den ändå.

Utan ett ord flyttade Flora fram en hink med vatten som hon hade ställt i ordning och satte den på golvet bredvid Smula. Och Åska, som hittills hade låtsats att vi inte fanns, fick syn på Smula, reste borst längs hela ryggen och ställde sig framför henne med yvig svans. Smula gömde sig bakom mina fötter. Jag gömde mig, utan att tänka på det, bakom Julia. Vi hamnade på rad: en katt, en unge, en kille och en tjej med fingrarna på bordet, och hon rörde sig inte.

Det värsta med åska är att vänta på den. –J.

Åskvädret närmade sig. Man märkte det på fönstret, som tog färgen av en griffeltavla, och man märkte det på burken: kulorna, som hittills hade legat stilla som stenar, började klirra mot glaset, ett tunt klirr som jag först trodde var regnet och sedan inte längre. Allt starkare. Som om de också räknade därinne. Stenar räknar inte. Jag tänkte det och sa det inte: Flora hade redan sett på mig en gång över glasögonen.

Julia räknade med låg röst, vid varje blixt: ”Tolv elefanter”. ”Nio”. Talen sjönk. Och varje gång de sjönk rörde sig hennes fot mer under bordet, den knackade i golvet i takt med ingenting. Jag såg det från där jag satt. Jag sa att hon skulle göra hål i golvet; hon svarade att hon räknade. Ingen kan säga till Julia att hon har en fot.

Då gjorde Smula en flamma till, liten, utan hicka, av ren nervositet, och Åska, som satt en handsbredd bort, rusade iväg genom kattluckan, ut på gården, ut i regnet, med ljudet av ett

lock: klack. Flora rev upp bakdörren och ropade efter honom från tröskeln med hela sin röst, som är stor:

– ÅSKAAA!

Om någon frågar mig så låg Julias hand redan på korken före ropet. Ingen har frågat mig.

Och Julia öppnade burken.

PLOPP!

Det var ett litet runt ljud, av kork, som hördes perfekt eftersom det i köket under en halv sekund inte hördes något annat. Julia lyfte korken med minen hos någon som har följt en regel till punkt och pricka.

– Det åskade! sa hon.

Det hade inte åskat. Det var Flora som hade ropat. Åska är katten.

Jag hickade, förresten. Inte för att det hade åskat, utan för att någon hade ropat ”åska” två meter ifrån mig, och min kropp skiljer inte på det. Smula hickade med flamma, och Totte höll för öronen med båda händerna, för sent.

Det med katten hade jag skrivit av en stund tidigare, bredvid teckningen av skålen och dess vita bokstäver, för att det skulle vara tydligt.

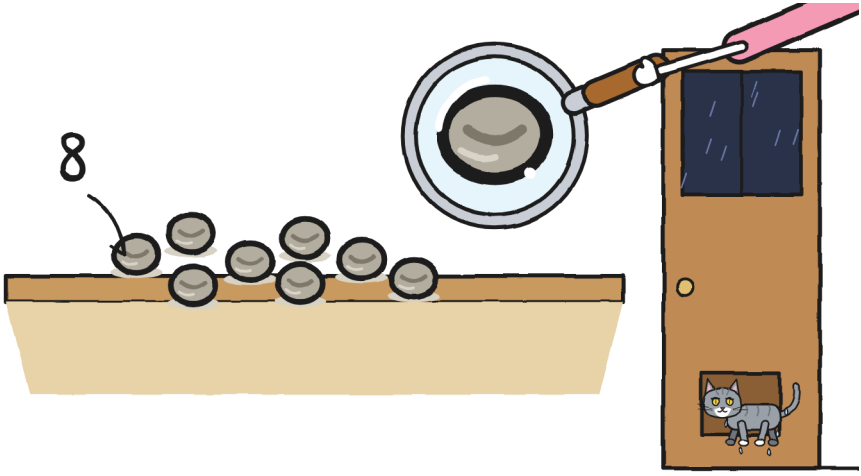
Den sidan läste jag efteråt. –J.

Inuti burken fanns bara åtta grå kulor, kalla och stilla. Ingenting tändes, ingenting hoppade, ingenting gick klirr. Julia, som inte är en sån som ger upp på första försöket, hällde ut dem på bordet försiktigt och tog fram förstoringsglaset ur bröstfickan på hängselbyxorna. Jag räknade dem med fingret: åtta. Det är vad jag gör när jag inte vet vad jag ska göra. Räknar.

– De har en liten springa, sa hon. Som ett stängt öga.

Jag tittade genom förstoringsglaset, på lån. Varje kula hade en alldeles tunn, böjd linje. Den såg ut som ett ögonlock.

Åska kom tillbaka av sig själv genom kattluckan, dyngsur, med pälsen klistrad mot kroppen och hälften så stor, och skakade sig precis över Smulas hink, som redan var full. Flora stängde bakdörren, torkade händerna på förklädet och tittade på bordet.

– Det är stenar, sa hon. Och någon har öppnat burken före åskan.

Hon tittade inte på Julia när hon sa det. Det behövdes inte. Julia fick samma färg som sin tröja, rosa, och stoppade ner förstoringsglaset i fickan mycket långsamt, som om det att stoppa ner det långsamt var ett sätt att inte ha öppnat något.

Jag kan inte mycket om växter. Jag hade en lins i bomull, och den överlevde inte flytten. Men Flora hade sagt ”jag har aldrig sett ett frö som sov”, och jag kunde inte sluta tänka på de där slutna små springorna.

– De sover, sa jag. Det är inte stenar, det är frön. Det är därför det står ”öppnas ej före åskan”. Kanske väcker en åskknall dem. En riktigt stor, en sån som får rutorna att darra.

Ett sovande frö är en sten med planer.

Flora satte sig, för första gången sedan vi hade kommit. Hon tittade på kulorna. Sedan sa hon:

– Om det är frön, får de bevisa det.

Ute var det redan nästan natt. Klockan var sex. Det klockslag som Julia hade kollat sex gånger i prognosen.

Blixten gjorde allt vitt.

Det kom ingen förvarning. Ett ögonblick tidigare var köket ett kök, med sina växter och sitt kylskåp och sin blöta katt, och i nästa ögonblick var det en svartvit teckning av ett kök: varje blad utskuret, var och en av oss med skuggan fastklistrad mot väggen, fönstret förvandlat till ett ark av ljus. Julia öppnade munnen för att räkna och hann bara säga ”en elefa…”.

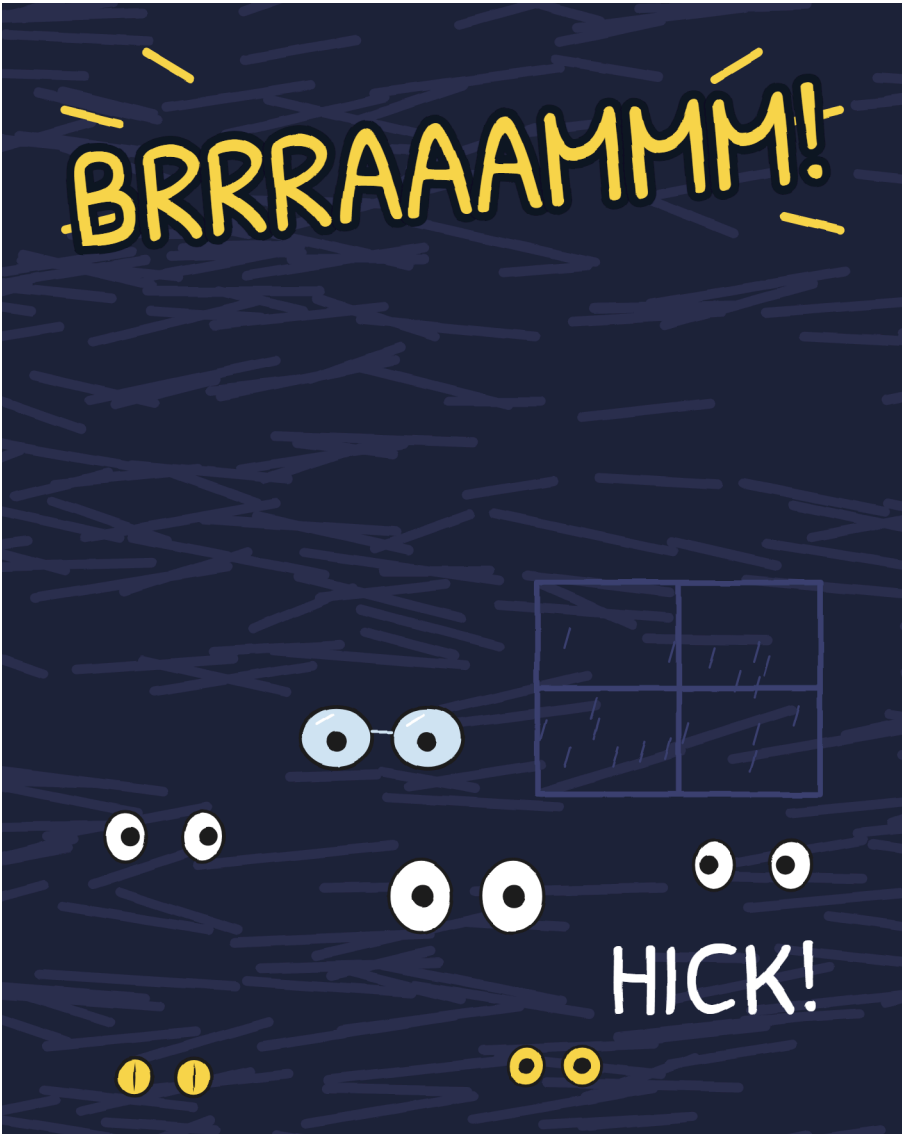
Och sedan kom den riktiga.

Åskan kom samtidigt som blixten: åskvädret låg rakt över oss. Det var inte ett ljud; det var en knuff. Bordet, glasen och rutorna darrade, och något darrade inom mig som inte finns med i elefantschemat. Noll elefanter. Rakt över.

Och strömmen gick.

Den försvann helt, med det där klicket från kylskåpet som slutar brumma, och köket blev svart som botten på en stängd låda. Det enda som fanns var ögon: mina, som jag kände var alldeles för öppna, de andras och två gula tryckta mot mina

stövlar. Ingen sa något. Man hörde regnet mot rutorna och, långt där nere, en liten snabb andning som gick i takt med min.

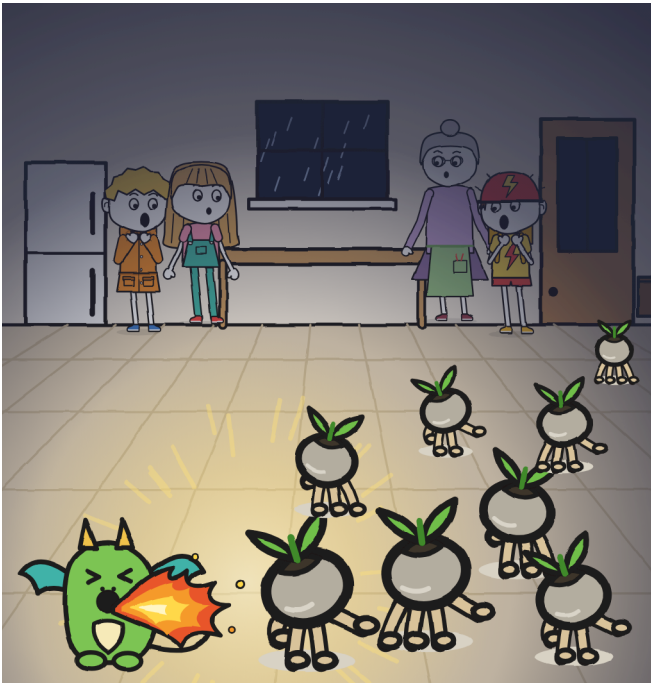

Jag hickade.

Smula hickade, och en flamma slog ut ur munnen på henne.

I en sekund kunde man se hela köket.

Bordet var tomt.

Stenarna hade ben.

KAPITEL 3

De rör sig när du inte tittar

I mörkret hördes ett litet regn: tipp, tipp, tipp. Regnet därute föll. Det här sprang över golvet.

Blixt.

Fröna var längre bort. Stilla, med sina fyra små ben och sina två blad. Ett av dem hade lämnat ett ben i luften. Det gjorde samma min som jag när mamma frågar vem som har rört något.

Mörkt igen: tipp, tipp, tipp.

Jag hickade. Smula hickade. Hennes flamma fångade tre frön mitt i steget. De andra fortsatte att springa.

Det är den där leken där man fryser när någon tittar. Fast med frön. –J.

Flora tände ficklampan. Hon riktade den mot ett frö och fick det att stå fastnaglat. Hon riktade den mot ett annat. Det första smet.

– Det är frön! De är vakna!

Hon hade glömt att ta fram sin arga röst.

– Det var det jag sa, mumlade jag.

– Hjälp mig då att hindra dem från att försvinna.

Julia böjde sig ner. Hon hade fortfarande korken i ena handen. Hon stoppade den i hängselbyxorna och öppnade den andra handen framför ett frö.

Hon missade med en fingerbredd.

Vid nästa blixt såg vi vart de var på väg: alla mot kattluckan.

Flora släpade fram en enorm kruka och spärrade vägen.

– De letar efter jord som blivit blöt av åskregn. Här inne finns bara jord som fått kranvatten. Ute finns nästan ingen jord: det finns plattor, en liten stig och kanalen. Om de tar sig ut spolar regnet ner dem i vattnet.

Jag tittade genom glaset. Ett frö med fyra trådtunna ben skulle klara sig därute ungefär lika länge som ett papper i en vattenpuss.

Kattluckan var blockerad. Men nu var fröna över hela köket, i mörkret, och i ett kök finns hundra ställen att gömma sig på: under kylskåpet, bakom hinken, bland krukorna, i vattenkannan och under bordet, där jag var, med Floras durkslag på huvudet. Hemma hos mig tar jag på mig ett när det åskar; det här hängde på en spik bredvid diskhon, och mina händer hade tagit ner det alldeles av sig själva.

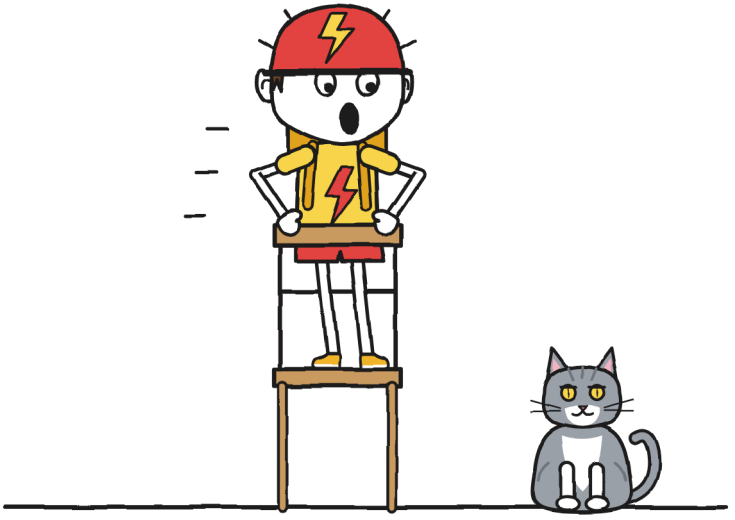
Vi provade allt:

1. Julia kastade en duk över ett frö, slängde sig över det, lyfte duken och under den låg… Åska. MRRRJAU! Han kom ut ur duken så som katter kommer ut ur allt: djupt förolämpad, och med full rätt.
2. Totte jagade ett på alla fyra under stolarna, och Åska, som inte vet vad ett bud är, hoppade upp på hans rygg och blev kvar där, förtjust i åkturen. BORT!
3. Jag, under bordet, hickade. Smula hickade, och hennes flamma fick ett frö att stanna två handsbredder från Julias hand, och hon fångade det. ”Ett!”
4. Flora fastnaglade ett till med ficklampan och plockade upp det lika lugnt som man plockar upp ett plommon från marken. ”Två!”

Åska jagade dem också. Han ser nästan i mörker. Det gör inte vi. Medan vi andra snubblade över stolarna och bad varandra om ursäkt i blindo, gick Åska rakt igenom utan att röra vid något, och man märkte att han spelade i en annan liga.

Totte är inte rädd för åskväder. Totte är rädd för katter.

Det upptäckte vi när Åska hoppade ner från hans rygg och Totte, i stället för att pusta ut, klättrade upp på en stol och blev stående där, stel, med hjälmen på och fötterna så långt från golvet som benen tillät. Åska satte sig under den, helt lugn, och började titta på honom som man tittar in i ett skyltfönster.

– Det är ju ingen katt! sa Julia till honom. Det är Åska!

– ÄNNU VÄRRE!

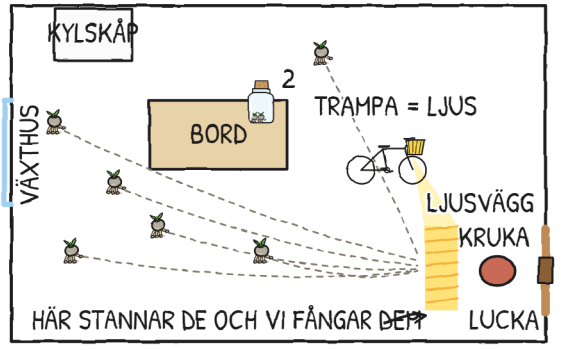
Jag skriver det utan att skratta, för jag har ingen rätt att göra det. Totte hade sin rädsla uppe på en stol, där alla kunde se den. Min var under ett bord, med ett durkslag.

Professionell under bordet. –J.

Härifrån nere såg jag hela golvet vid varje blixt. Fröna sprang runt mellan stolarna, men de kom alltid tillbaka för att knuffa på krukan vid kattluckan. De knuffade inte hårt. De knuffade jämt.

Så jag ritade en karta.

Jag ritade den i blixtar, ett streck per blixt, med anteckningsboken vilande mot knät: det enda sätt jag känner till att tänka snabbt på. En sådan karta har sneda linjer, men pilarna går alla till samma ställe, och det var det viktiga. Framför kattluckan ritade jag en LJUSVÄGG och, bredvid, en cykel: TRAMPA = LJUS.

– Totte, tänds din cykellampa när man trampar?

– Klart den gör.

– Då levererar du ljus i dag.

Flora lyste på kartan. Julia kikade fram under bordsduken. Totte klev ner från stolen: för sin cykels skull kliver man ner från vad som helst.

Vi ställde cykeln på stödet, med lampan riktad mot kattluckan. Dynamon på hans BLIXTBUD-cykel sitter tätt mot bakhjulet: snurrar hjulet blir det ljus. Och Totte trampade.

Han trampade som han aldrig hade trampat förut. Särskilt när Åska hoppade upp på honom.

Det måste ses för att förstås, och därför ritade jag det.

En cykel som inte var på väg någonstans, trampad av någon som hellre hade velat vara långt härifrån. Ljuset kom ut ur lampan, först gult och darrigt och sedan vitt och rakt, och ställde sig

framför kattluckan som en vägg. Det var min LJUSVÄGG, i verkligheten, med svettdroppar.

Fröna kom fram till ljuset och blev stående stilla, och vi fångade dem ett efter ett och lade dem i burken. Tre. Fyra.

Jag kröp ut under bordet och ställde mig på alla fyra bredvid Julia, i ljusets kant. Fröna klev över ljusgränsen och stannade. De vägde lite mer än en kula. Man måste sluta fingrarna snabbt: så fort skuggan nådde dem försökte de igen.

Åska fångade ett med munnen, och Flora tog det ifrån honom med två fingrar.

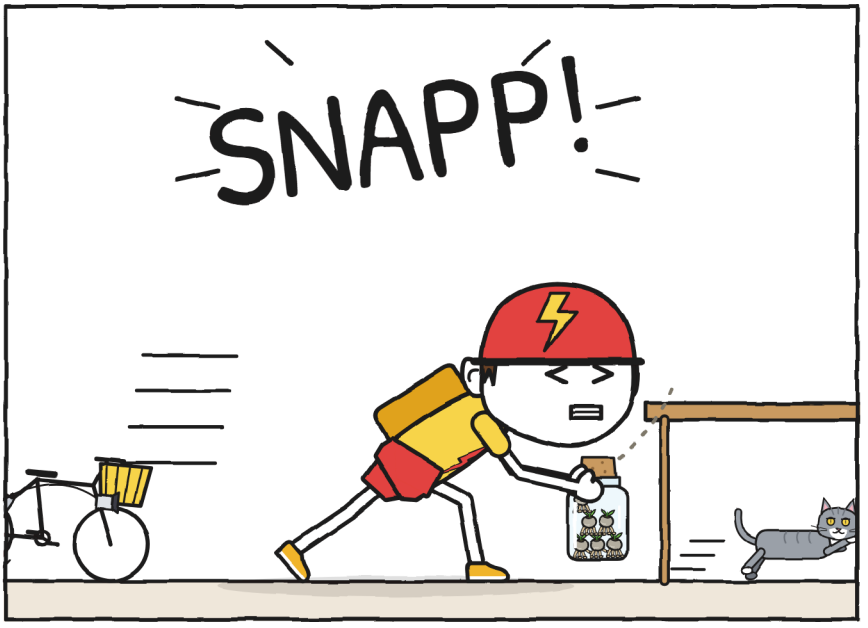
– Fem! sa hon.

Sex.

Julia tog upp korken ur hängselbyxorna, och Flora satte den i burken och tryckte till ordentligt, så att de sex inte skulle komma på andra tankar. Sedan böjde hon sig ner för att hjälpa oss. Då hoppade Åska upp på bordet och knuffade ner burken.

Jag såg den falla ur ögonvrån, mycket långsamt: burken, med sin korkpropp, som snurrade ett helt varv i luften. Och jag såg Totte släppa pedalerna, kasta sig av cykeln, utsträckt som en målvakt, och sluta båda händerna en handsbredd från golvet. SNAPP!

– BLIXTBUD, sa han, liggande på golvet med burken höjd över sig. Inom en sekund – annars gratis.

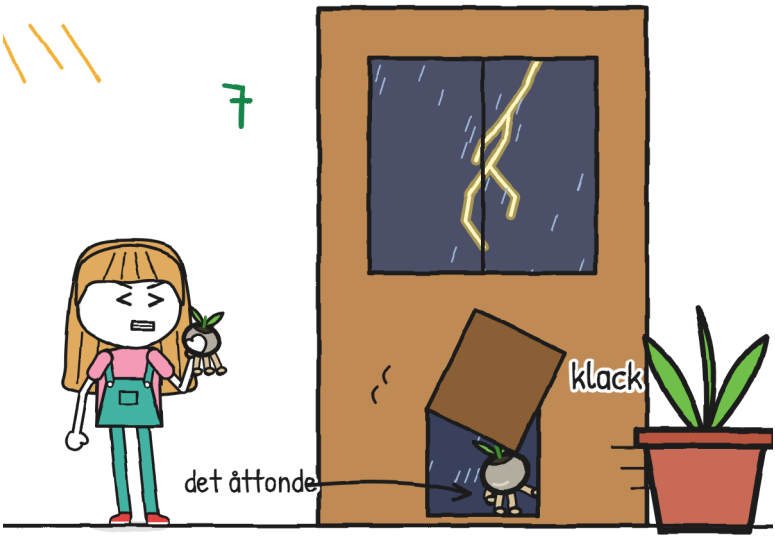

Det var den snabbaste leveransen jag har sett i hela mitt liv. Det erkänner jag här, i anteckningsboken, för högt ut kom det inte: det som kom ut var en hicka.

Men han hade slutat trampa, och ljuset slocknade. Och Åska är det ingen som stoppar: han rusade iväg mot kattluckan.

I mörkret: tipp, tipp, tipp. Sedan skrap: krukan, undanknuffad av en katt som ville ut och kom ut. Klack: kattluckan. Och efter honom, mycket snabbt, ännu ett tipp, tipp, tipp, som inte var Åska.

När det blixtrade igen låg det bara ett enda frö kvar på golvet, och Julia fångade det. Flora öppnade burken bara så pass att fröet kom in och tryckte till korken igen. Sju.

Vid samma blixt såg jag, genom glaset i dörren, gården med sina plattor som blänkte i regnet, stigen och, mitt på stigen, ett pyttelitet frö som hade stannat mitt i steget, med bladen nedböjda av vattnet. Sedan blev det natt igen. Och vid nästa blixt fanns det ingenting på stigen.

Det åttonde fröet hade gått ut genom kattluckan.

– Jag går och hämtar det! sa Julia med handen redan på dörrhandtaget.

– Med blixtar ute går ingen ut ur det här huset, slog Flora fast. Hon var inte på humör att diskutera.

Flora ställde sig framför dörren, med ryggen mot glaset och armarna utsträckta. Julia tittade över hennes axel: stigen, kanalen, regnet. Hon bet ihop käkarna.

Julia diskuterade inte. Men hon släppte inte heller dörrhandtaget.

Efter en stund sa kattluckan klack. Det var Åska, dyngsur för andra gången, med pälsen klistrad mot kroppen och en min som om han aldrig hade flyttat en kruka i sitt liv. Han kom ensam. Utan det åttonde fröet. Flora sköt krukan tillbaka mot kattluckan med foten, utifall att, och han gick och satte sig under bordet, som om åskvädret var vår ensak.

Ingen sa något på en stund; bara jag, och det jag sa var hick. Därute lystes himlen upp igen.

– Blixt… en elefant, två elefanter.

Brrrmm.

– Två, räknade Julia. Det är fortfarande nära.

Hon sa det med handen på dörrhandtaget, med blicken på dörren, inte på oss. Två elefanter är mindre än en kilometer. Fram till för en timme sedan hade det för mig varit kvällens värsta nyhet; nu var det den näst värsta.

– Då är det dags att plantera dem, sa Flora. Innan åskvädret försvinner. Och i mörker.

– Med blixtar? frågade Julia utan att släppa dörrhandtaget.

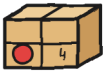
Flora pekade på dropparna som steg uppför glaset i växthuset.

– Förtrollningen håller fortfarande. Blixtarna stannar ute. Vi är inne.

Vi tittade på burken. Inuti fanns sju frön, några med de små benen tryckta mot glaset, som om de mätte det, och i glaset darrade spegelbilden av varje blixt. Sju av åtta. Jag, som räknar saker, fastnade för talet: det är inte åtta, men det är inte noll heller, och den natten tyckte jag att man kunde börja med sju.

– I mörker, upprepade Flora och tittade på Smula.

Och Smula tittade på mig och hickade.

KAPITEL 4

Hick

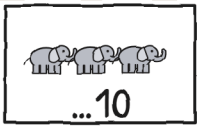
Flora förklarade hur man planterar en lyktblomma, så som R. hade lärt henne, och jag skrev ner det och tryckte tuschpennan hårt mot papperet: fyra steg, och det som betydde mest var det sista, det med tidsgränsen.

SÅ PLANTERAR MAN EN LYKTBLOMMA

1.
Jord blöt av åskregn.
(Den med kranvatten duger inte.)

2.
Öppna burken över jorden.
(Öppnar du den för tidigt rymmer de.)

3.
Allt i mörker: de tar sig själva ner i jorden.
(Gräver du ner dem själv, spirar de inte.)

4.

Innan åskvädret drar bort:
med fler än tio elefanter
går de inte att plantera förrän nästa gång.

Upp till tio elefanter är de vakna. Från elva är det sovdags. –J.

Två tidsgränser alltså: tio elefanter för fröna; en halvtimme efter den sista åskknallen för oss.

Flora lyste på anteckningsboken medan jag skrev. Hon sa stegen utantill. Jag frågade inget mer om R.

Mellan steg 2 och steg 3 hickade jag två gånger. Smula, två flammor, och köket tändes två gånger som av en kamerablixt. Ingen sa något; vid det här laget var Smula och jag husets belysning. Åska, under bordet, lyssnade som om stegen var till honom.

Flora öppnade glasdörren till växthuset och gick in först. Smula gick tätt intill mina stövlar. Eller det trodde jag.

Växthuset gränsar till köket. Det är långt och smalt, med hyllor med krukor längs väggarna och, i mitten, odlingsbänken, ett långt bord fullt av jord, med fler krukor under. På dagen måste det vara en grön och lugn plats. På natten, med åskväder, blev hela taket vitt vid varje blixt.

I taket finns ett fönster som aldrig öppnas. Flora vred på dess vev: fönstret förblev stängt, men de målade dropparna slutade stiga och började rinna nedför glaset. Då gick det riktiga regnet rakt igenom och föll över jorden på odlingsbänken.

– Allt på bänken. Inte en droppe på golvet, befallde Flora, som om regnet var hennes.

Strax luktade det nyvattnad jord.

Det här glaset finns bara i berättelsen. Vid ett riktigt åskväder: inga växthus. Se sista sidan. –J.

– Jord som blivit blöt av åskregn, sa Flora. Nu ska allt vara i mörker. Och snabbt.

Julia hade blivit stående i dörren med burken mellan händerna. Hon hade bytt dörrhandtaget mot burken, och hon höll i den lika hårt.

Då hördes ett ljud av krukor som slår ihop, och under odlingsbänken, längst in, dök två gula ögon upp, två darrande vingar och, var tredje sekund, en liten flamma. Hick. Smula var redan inne: hon hade smugit sig in mellan Floras fötter när dörren öppnades.

Flora drog försiktigt i henne. Smula höll sig fast i krukorna med alla fyra tassarna.

En drakunge som håller sig fast i två krukor väger plötsligt precis lika mycket som två krukor, och Flora, som rycker upp ogräs utan att be om lov, släppte taget och blev kvar på knä och tittade på henne.

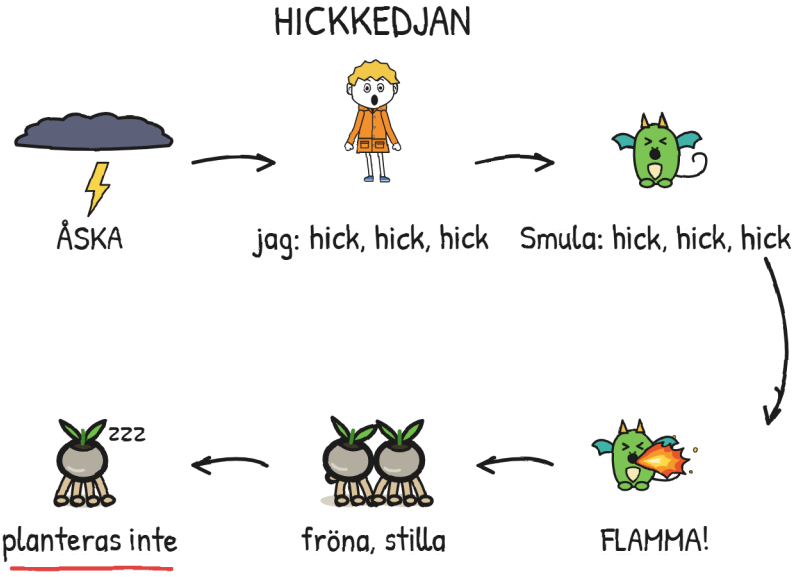
Vera varnade. Jag hörde det. Du stod och putade ut bröstet. –J.

Och varje gång jag hickade i köket tändes Smula i växthuset: på andra sidan dörren lystes krukorna upp underifrån. Hick: sken. Hick: sken. Som lampan i kylskåpet, fast dörren var jag och jag kunde inte stänga mig.

I köket hjälpte hickan: flamma, stilla frö, fångat frö. I växthuset hindrade den oss från att plantera dem. Med en flamma var tredje sekund var det aldrig mörkt tillräckligt länge. Mellan åskan och Smula, med ett durkslag, stod jag.

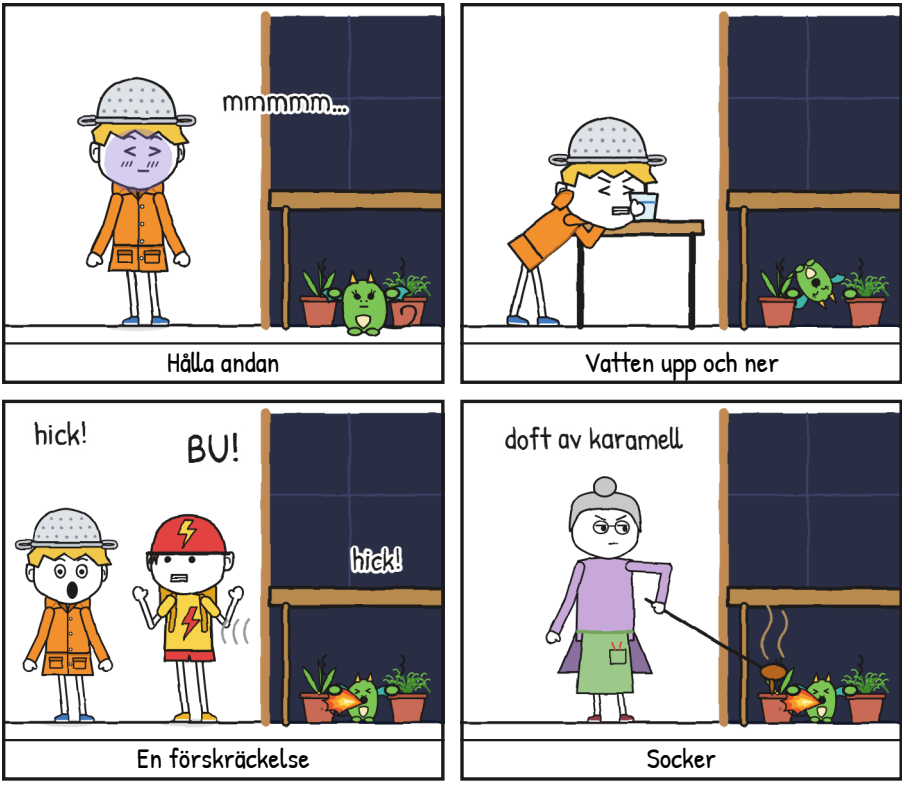
Jag ritade det för att förstå.

Vi provade alla huskurer mot hicka, med Smula som assistent: hon härmade kuren och, på köpet, hickan.

Kedjan måste brytas. Den lättaste länken är du. Med kärlek. –J.

Hålla andan: jag blev lila och hon blev ännu grönare. Dricka vatten upp och ner: jag fick vatten i näsan. Totte, som skrek ”BU!” utan förvarning, stod för förskräckelsen: förskräckelsen fick jag, hickan hickade jag ändå, och Smulas flamma svedde blixten på Tottes hjälm. Sist kom en sked socker, Floras idé: Smulas sked blev karamell innan den nådde hennes mun, och växthuset luktade tivoli en god stund.

– Fyra elefanter. Fem.

Åskan mullrade. Jag bet ihop tänderna. Hick.

– Den blixten slog ner längre bort, sa Julia.

De sju fröna sprang runt i burken. Ingen av dem hittade vägen ut, och jag hittade inget sätt att hålla tyst.

– Upp till tio, sa jag. Vi hinner fortfarande.

Vid nästa blixt började Totte räkna snabbt.

– Så gäller det inte, sa Julia.

Han slöt munnen. Flora väntade med släckt ficklampa. Hon sa inte åt mig att skynda mig. Det var nästan värre.

– Smula härmar din rädsla, sa Julia.

– Hon kan väl härma något annat, sa jag.

Hick. Flamma.

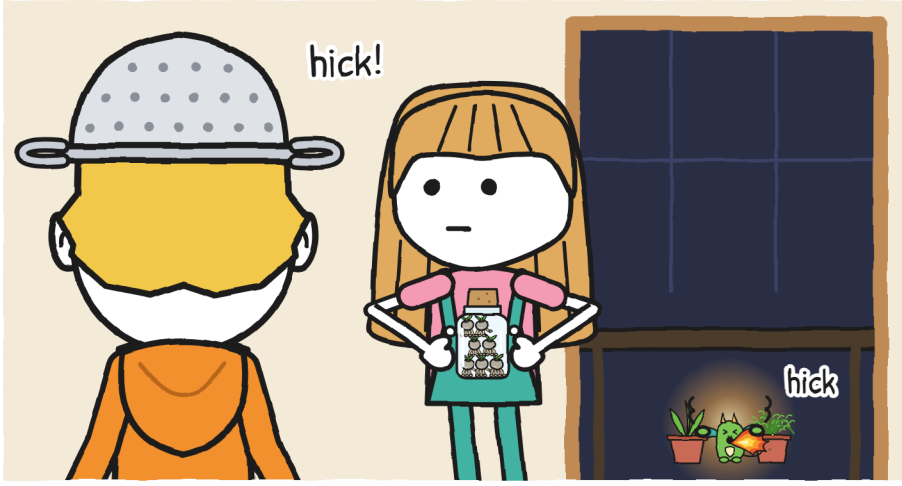
– Och om vi tar ut henne i köket? frågade jag.

– Hon håller sig fast. Det har du ju sett.

Jag tittade på dörren till växthuset. Den verkade mycket längre bort än förut.

Julia sänkte rösten.

– Stanna hos henne först.

Jag hade en plan. Problemet var att den inte dög till det här.

Min plan för att ingen ska märka att jag är rädd för åska:

1. Säga att jag älskar det.
2. Inte hicka.
3. ???

Punkt 2 strök jag över den natten med hjälp av hickor, tills den inte gick att läsa. Punkt 1 stod kvar, men ingen trodde på den längre, inte ens jag.

Och trean? –J.

Jag försökte. Verkligen.

Jag gick fram till tröskeln. Julia flyttade sig åt sidan med burken för att ge mig plats. Ingen knuffade på mig.

Jag satte en fot in i växthuset, mycket beslutsamt, med durkslaget på och en hand på dörrkarmen. Foten gick in bra. Den gick in som en fot går ner i sjön i maj: foten, ja; resten får vi se.

En blixt gjorde hela taket vitt. Jag räknade utan att vilja: fem elefanter.

BRRRMM!

Det förtrollade glaset stoppade inte ljudet. Hela taket lät som en trumma. HICK! Under odlingsbänken: HICK!, och en flamma.

Det nästa jag vet är att jag var tillbaka i köket, klistrad mot kylskåpet, med durkslaget ner till ögonbrynen. Jag minns inte att

jag gick. Mina fötter har, precis som mina händer, sina egna vanor.

Jag blev stående mot kylskåpet, med kalla händer och hjärtat i öronen. Två fingerbredder från mitt huvud satt fotot på promenaden: en rad små ljus som jag, för tillfället, höll på att släcka med hickor.

Från dörren tittade jag upp genom glastaket. Och mellan blixtarna såg jag dem: Veras drakar, som flög mitt i åskvädret.

De var fyra. Tre stora, blå, orange och violett, som gled fram mellan blixtarna som om blixtarna var ljusen längs en landningsbana; och bland dem en fjärde, röd, mindre. De flög högt över taket, mitt inne i åskvädret, där det åskar mest, och man kunde inte se någon brådska hos dem. En blixt ritade upp dem hela, vita, med varje fjäll; sedan slocknade den, och man märkte att de var kvar för att regnet på taket bröts upp i skuggor.

Därför hade Vera inte kommit med oss: när det åskar flyger de ut, och hon stannar hemma och håller koll på dem tills de kommer tillbaka. Jag tittade på drakarna och sedan på odlingsbänken. En dag skulle Smula flyga med dem. Den kvällen låg hon hopkurad som en boll bland krukorna och härmade mig.

De hickade inte.

– Kom igen, jägare, sa Totte.

Jag väntade på skämtet. Det kom inte. Totte lade en hand på min axel.

Jag tog av mig durkslaget och gav det till Flora.

Flora höll det i handtagen som en riktig hjälm. Jag drog handen genom det tillplattade håret. Huvudet kändes lika tungt.

Och så gick jag in.

Därinne lät regnet som tusen fingrar som trummade på en gång. Jag kröp på alla fyra in under odlingsbänken. Smula låg där, hopkurad som en boll, och darrade precis som jag.

Det luktade blöt jord. Jag satte mig på huk bredvid henne och kramade om mina knän. Jag darrade från magen; hon från vingarna. Tillsammans fick vi krukorna att vibrera.

Jag försökte räkna. ”En elefant, hick, två ele…, hick”. Hickorna trängde sig in mellan elefanterna. Jag tappade räkningen.

Jag tänkte gå ut. Mina ben hade redan börjat.

Smula tog ett fastare tag om krukorna med alla fyra tassarna.

Jag stannade.

BRRRMM! Jag hickade. Smula hickade. Flamman lyste upp oss båda.

Hon hade samma ansikte som jag. Med fjäll.

Vi var två åskjägare under en odlingsbänk.

Då sa Julia lågt, från dörren, utan att skratta:

– Räkna med mig.

KAPITEL 5

Räkna med mig

Och vi räknade. Hon från dörren och jag under odlingsbänken, på huk, med Smula darrande mot min regnjacka.

Blixt.

– En elefant. Två elefanter. Tre. Fyra. Fem. Sex.

Brrrmm.

– Sex: ungefär två kilometer, sa Julia. Den blixten slog ner längre bort. Vi stannar i skydd.

Den här gången visste jag att åskan hade kommit vid sex. Utan att räkna hade det bara varit en åskknall till. Att räkna hade gett mig något att göra medan jag väntade.

Smula darrade fortfarande mot min regnjacka.

Jag hade redan provat durkslaget. Och vattnet. Och att gå ut ur växthuset. Och att gå in igen.

– Jag är rädd för åska.

Jag sa det till krukorna. Julia hörde mig ändå.

– Det vet jag. Du ritade det i morse, när du sa att du var åskjägare. Jag har väntat på att du skulle säga det.

Julia hade redan sagt att Smula härmade min rädsla. Jag hade letat efter något annat att laga: hickan, krukorna, dörren.

Den här gången sa jag inte ”men”.

Jag tackade henne inte högt. Jag lämnar tacket här.

(Läst. Ingen orsak. –].

– Jag är rädd för katter, sa Totte.

Åska sov i hans knä. Totte rörde inte händerna.

– Och jag är rädd för att vänta på något som inte kommer, sa Flora. Därför öppnade jag burken med en gång.

Och jag är rädd för spångar. Det visste ni redan. –J.

Ingen skrattade.

Därute regnade det lika mycket som förut. Smula satt kvar mot min regnjacka. Under odlingsbänken var jag inte ensam längre.

Jag andades långsamt, som på spången. In. Ut. Smula andades med mig. När hon slutade darra slappnade mina händer av lite grann också.

Blixt. Vi räknade tillsammans till nio. Brrrmm. Totte, från stolen, sa ”ettvåtre” med låg röst och blev kvar vid tre, där han alltid blir kvar. Åska vaknade inte ens.

Och jag hickade inte. Varken vid den åskknallen eller vid nästa.

Jag väntade på hickan och den kom inte. Smula lutade på huvudet. För första gången på hela natten var det mörkt i växthuset så länge som det behövdes.

– Nu! viskade Flora.

Julia smög in på tå, i mörkret. Från under odlingsbänken, hukande, hörde jag hennes gympaskor passera framför mig, långsamt, den ena framför den andra, som om växthusgolvet var en spång. Hon ställde burken ovanpå den blöta jorden och tog ur korken. Korken gav ifrån sig ett litet plopp, ett av dem som ber om ursäkt; ingenting som det stora PLOPP! i köket. Sedan gick hon tillbaka till dörren utan ett ljud, utan att springa, med foten stilla.

Den här gången öppnade jag burken i tid. För protokollet. –J.

Tipp, tipp, tipp. I mörkret kom något ut ur burken.

Man såg ingenting: man hörde. Sju små ljud av rotben som gick nedför glaset och trampade på blöt jord, ett tipp för varje frö, lite långsammare än regnet. Jag tror att det är det minsta ljud jag har hört i hela mitt liv, och jag har aldrig lyssnat på

något med sådan uppmärksamhet, inte ens på skalet till Smulas ägg när det sprack för två lördagar sedan.

Blixt, mycket långt bort. Vi räknade utan röst, bara med läpparna, Julia i dörren och jag under odlingsbänken: en elefant, två, tre… sju elefanter, åtta, nio, tio… Brrrmm.

Tio. En elefant till och de sju hade somnat på jorden till nästa åskväder. Tio var den sista som gällde.

Vid nästa blixt såg vi det:

Burken var tom och låg på sidan i ena änden av odlingsbänken. I jorden fanns sju små hål på rad, som hålen i en flöjt, och i det sista stack fortfarande ett litet rotben upp som just höll på att krypa ner: det sista.

Därefter blev det mörkt igen, och vid nästa blixt var det lilla benet borta.

Sedan, en stund av ingenting. Bara vi, i mörkret, som tittade på en odlingsbänk med jord.

Flora hade händerna hopknäppta framför munnen. Totte rörde sig inte, på grund av katten. Julia, för en gångs skull, inte heller. Smula och jag andades samtidigt.

Och sedan tändes den första.

Det var ett litet ljus mitt på odlingsbänken, grönt och gyllene, stort som lågan på ett stearinljus, och det steg upp ur jorden. Det växte. Det steg uppför en tunn stjälk, som saften stiger i ett sugrör, och högst upp öppnade sig en rund, sluten blomma av tunt papper, med ljuset inuti. Sedan tändes den andra. Sedan kunde jag inte längre räkna dem i ordning, för de som återstod tändes nästan samtidigt, som gatlyktorna på en gata när det blir kväll.

Sju lyktblommor. Var och en med en liten bit blixt inuti.

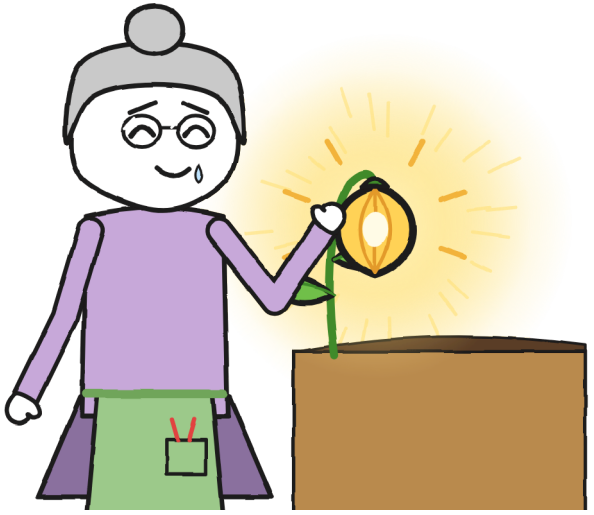
Det var inte blixtljus. En blixt gör hela växthuset vitt i ett nafs och lämnar dig sämre ställd än förut. Det här var gult, med lite grönt, och det blev kvar: en stillastående blixt, en som hade lärt sig att vänta. Det lyste precis lagom: jorden, stjälkarna, ansiktena. Flora, med händerna på huvudet. Julia, med öppen mun och ingenting inuti att säga. Totte, med Åska i famnen, utan att veta hur katten hade hamnat där. Och Smula och jag, nyss framkomna under odlingsbänken. Smula tittade med öppen mun, precis som jag. Hon härmade inte längre min rädsla. Hon härmade det här.

Långt, långt borta åskade det igen. Julia räknade av gammal vana, med låg röst, och tappade talet på vägen.

Flora sa ingenting på länge. Sedan rörde hon vid en av blommorna med fingertoppen, långsamt, som man rör vid något som länge har väntat på dig.

– Så såg promenaden ut, sa hon.

Hon sa det åt blomman. På fotot på kylskåpet fanns ett sådant ljus, och ett till, och ett till, ända bort till spången.

Floras glasögon immade igen. Jag tänker inte skriva att hon grät. Jag ritar det, vilket inte är samma sak: Flora är inte en sån som gråter, hon är en sån som vattnar.

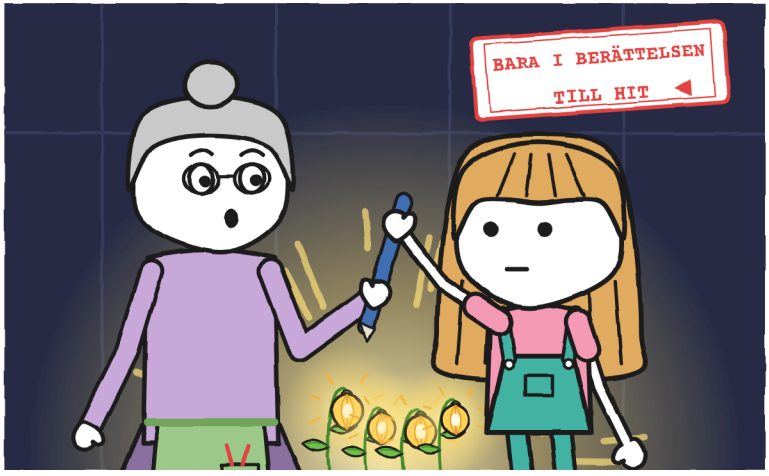
Jag rörde också vid en. Det gjorde Smula också, med en tass, mycket försiktigt. Den var ljum, som solstenen i Smulas bo, som sparar dagens värme. Den här sparade något annat, och den

sparade det lika bra. Floras ormbunkar, förresten, var fortfarande hela.

Flora vred på vevan. De målade dropparna började stiga igen och det slutade regna på odlingsbänken. Sedan, på stället, bland lyktblommorna, tog hon fram en penna för att skriva på.

Den var blå. Jag hann inte ens se om bläcket gick att sudda ut, för Julia hade redan handen över den.

– Inte än, sa Julia och stoppade hennes hand. Ett fattas. Det åttonde. Det försvann på grund av mig: jag öppnade burken för tidigt.

Julia hade väntat på den där underskriften hela dagen. Nu hade hon just stoppat den med två fingrar.

Flora blev stående med pennan i luften. Sedan stoppade hon undan den.

– Okej, sa hon.

Vi gick tillbaka till köket en och en, med de sju lyktblommorna tända bakom glaset. Väl inne i köket ställde sig Flora framför oss:

– Gården är fortfarande stängd. Vi går inte ut än.

Ingen protesterade.

Julia tog loss etiketten från kartongen, långsamt, för att inte riva sönder den, och stoppade den i bröstfickan på hängselbyxorna, som man stoppar på sig en nyckel.

[levereras det, så levereras det helt. –].

Vi väntade i köket tills Julia inte hade några fler blixtar att räkna.

Tolv elefanter. Sexton. Tjugoen, och en åskknall som inte längre var en åskknall utan ett ljud av ett möbelstycke som släpas två våningar högre upp. Sedan lystes himlen upp en sista gång bakom molnen, och Julia räknade tills hon fick slut på elefanter och ingenting kom. Det slutade regna på fönstret. Åskvädret hade dragit bort. Ändå höll Flora oss inne en halvtimme till, räknat från den sista åskknallen. Det var Julias regel, och den gången var det hon som fick följa den, med sammanbitna tänder.

Flora öppnade bakdörren. Gården var blöt och stilla, med plattorna blänkande, och mellan molnen fanns stjärnor, få, sådana som kommer fram för att se vad som har hänt. Julia blev stående i dörröppningen, och jag bredvid henne.

Det åttonde var kvar där ute. Från Floras hus syntes inte spången: muren utmed promenaden skymde den. Om det inte hade hittat jord i tid var det nog redan en sten till. Jag tänkte på regnet som rann ner mot kanalen och slutade titta på vattnet.

Och det fanns den vanliga tidsgränsen: utan Floras underskrift skulle nr 2 flyga tillbaka till sin hylla i gryningen. Vi hade tills solen gick upp.

– Vi går och letar efter det, sa Julia.

Julia hade handen på dörrhandtaget igen. Nu var dörren öppen.

Flora tittade ut i natten en lång stund. Sedan knackade hon tre gånger på gårdsmuren, väggen till Drakhuset, så som Vera hade sagt. Knack, knack, knack. Med knogarna, utan brådska.

Ovanför muren, på andra sidan, tändes ljuset från en lykta.

– Den här gången, sa hon, går ni inte ensamma.

KAPITEL 6

Det åttonde fröet

Vi gick ut med två vuxna, en lykta och en cykel. Först ringde Flora hem till mig och till Julia: ”Jag lämnar tillbaka dem i kväll, och de går inte ensamma.”

Det var första gången i mitt liv som jag gav mig ut enligt en lista:

- Vera, med sin lykta.
- Flora, med ficklampan.
- Totte, med cykeln, som han knuffade fram så att dynamon skulle ge ljus.
- Julia, med den tomma burken och etiketten i bröstfickan.
- Och jag, med Smula inne i regnjackan, med huvudet utanför.

Vera kom gående längs gatan en minut efter knackningarna, med vått rött hår och lyktan högt. Hon ställde sig framför oss utan att fråga vem som hade förlorat vad.

Smula och jag darrade inte längre.

Vi letade på gården, längs stigen, vid kanalkanten.

Flora gick igenom plattorna med ficklampan. Totte följde kantstenen och knuffade cykeln. Julia kände på promenadens stenar ifall någon var ljum. Smula och jag tittade under varje buske. Ingenting.

Ett sovande frö är på natten bara en sten till. Och en promenad har väldigt många stenar: det upptäckte jag den natten, på knä bredvid Julia. Alla såg ut som sovande frön. Inget av dem var det.

Totte letade som han levererar: hela promenaden på tio minuter, fram och tillbaka, och sedan en gång till.

Lyktans sken fyllde de blöta stenarna med reflexer. Då kom jag på det: en nyss utslagen lyktblomma skulle lysa svagt. Vi letade efter ett litet ljus med våra tre ljus tända: de slukade det.

– Släck allt! sa jag.

Ingen frågade varför. Totte bromsade tvärt, och cykellampan slocknade (BLIXTBUD stannar aldrig). Vera skruvade ner lågan i lyktan tills den blev till ingenting. Flora släckte ficklampan. En stund fanns det inget ljus alls på hela promenaden.

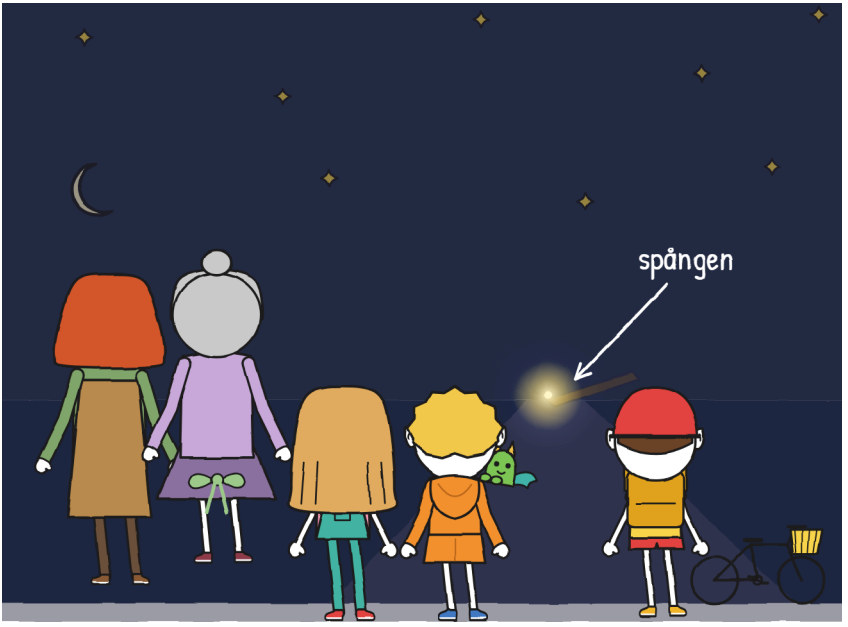
Och i mörkret, längst bort på promenaden, syntes ett litet ljus.

Det var vid spångens fot.

Julia började gå mot det. Vi andra följde efter.

Regnet hade spolat med det längs stigen ner till promenaden, och det hade fastnat i en spricka mellan två stenar, en sådan som alltid har en fingerbredd jord och ett ogräs som ingen har

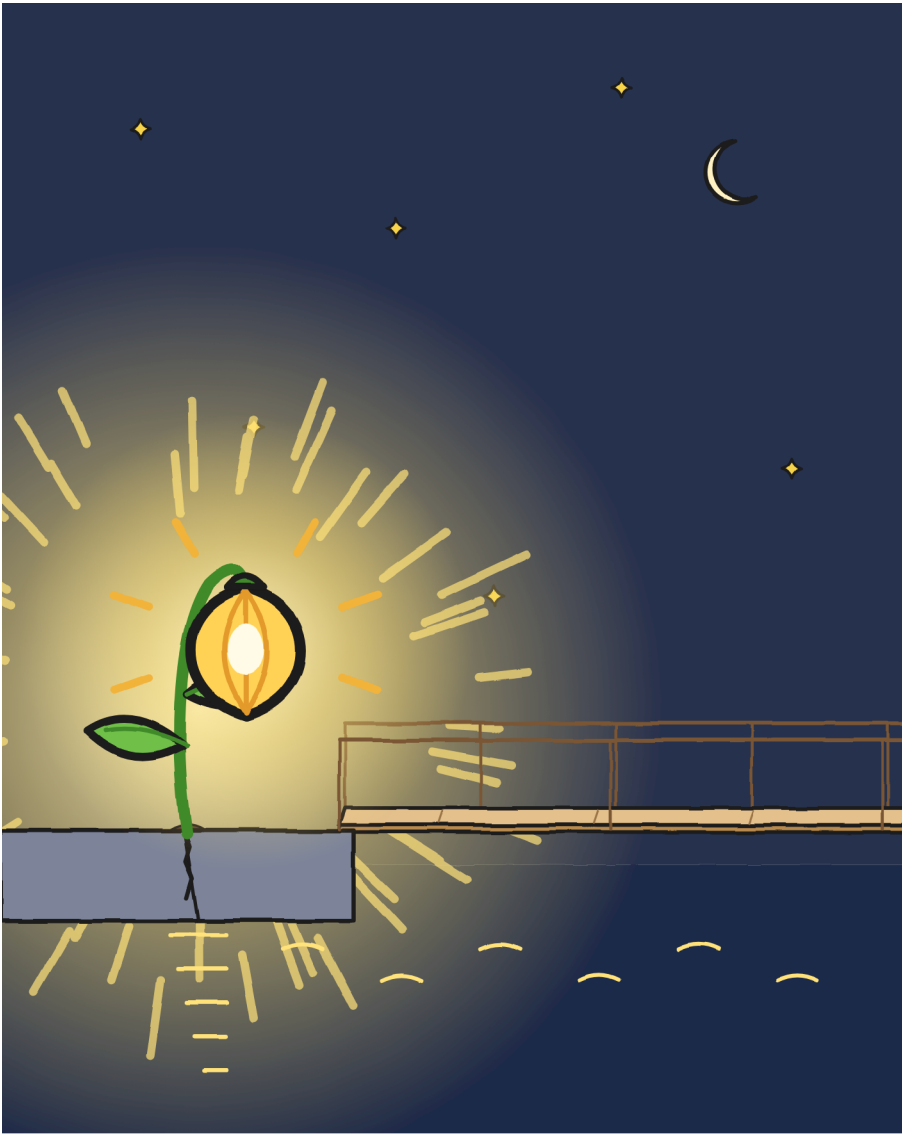
planterat. Där hade det planterat sig självt. På långt håll ett litet ljus. På nära håll lyste det upp allt.

Det hade en sned stjälk och samma ljus som de sju i växthuset. Det lyste upp spångens början och ett stycke vatten.

Julia tittade på spången. I ljuset såg den annorlunda ut: kortare, bredare, mer trä än vatten. Den här gången syntes det var den slutade.

Hon satte en fot på plankan. Bara en. Sedan tog hon bort den. Det var inget steg, det var ett test, men foten stod en stund stadigt, med ljuset från det åttonde under sig, och ingen sa något. Jag sa inte ”steg”: den här gången såg hon vägen.

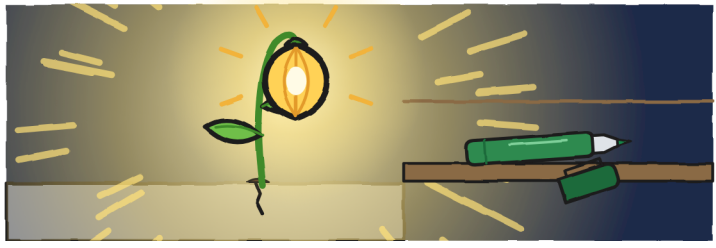
På långt håll är jag inte rädd längre. På nära håll nästan inte heller. –].

– Den där stannar här, sa Flora. Den har valt plats.

Julia tog fram etiketten och sin gröna tuschpenna. Flora lade den på spångens kant och skrev under i skenet från den åttonde lyktblomman.

Över de tjugotre RETUR-stämplarna stod det nu, med grönt: LEVERERAT · Flora.

När vi sa adjö vid hennes dörr gav Flora mig sitt durkslag.

– Behåll det. Till nästa åskväder.

Sedan lade hon till:

– Och säg till Märta att det var på tiden.

Hon räckte det till mig i handtagen, som en riktig hjälm. Hon sa inte ”om det kommer ett åskväder till”: hon sa ”nästa”, som man säger nästa lördag. Nu hänger det på fönsterhandtaget i mitt rum, ovanför lådorna, som fortfarande är stängda. Det är det första i det rummet som inte kom i någon låda.

Om hälsningen kunde jag inte fråga något: Flora stängde dörren innan jag hann. Registerkortet om R. blev så här:

6. Ingen säger vad R. heter. Det är också en ledtråd. –J.

Vera lade Smula i hennes bo, redan sovande innan de var framme, ovanpå min randiga tröja, som har legat där i två lördagar och numera luktar mer av henne än av mig. ”Hennes första åskväder”, sa hon och bäddade in henne till hakan. Hon

sov med munnen lite öppen, precis som jag, enligt mamma. Hon kommer inte att minnas åskvädret. Därför har hon den här anteckningsboken.

Sedan körde Vera oss till affären i sin skåpbil, med Tottes cykel liggande bak, över landsvägsbron: Stora bron var redan uppfälld. Julia satte sig vid fönstret på kanalsidan och tittade rakt på vattnet hela vägen över bron: hon letade efter något. Och det syntes. Längst bort, vid spångens fot, pyttelitet, fanns ett ljus. Ett enda. I en kanal som hade varit utan ljus i åratal.

Affären var mörk. Inte bara utan ljus: alldeles mörk, ända ner till skylten; det lilla som syntes kom från gatlyktan. Vera släppte av oss vid dörren och åkte tillbaka till sina drakar, som efter ett åskväder, sa hon, har svårt att somna. Märta stod inte vid disken.

Hon var under disken.

Vi kikade alla tre över disken, Julia, Totte och jag, på rad, med hakorna vilande mot träet, och där nere, i utrymmet under, satt Märta: insvept i en filt upp till halsen, med öronskydd på och en kastrull på huvudet, och hatten ovanpå kastrullen, för Märta tar inte av sig hatten ens för det här. Hon höll om gummigrodan. Min groda. Den som inte tillhörde någon. Nu vet jag vad Märta ville ha den till.

– Har det gått över än? frågade hon.

Jag kände igen den rösten. Det var min egen när jag pratade från under sängen.

– För en bra stund sen, sa Julia.

Märta satt kvar: filt, öronskydd och kastrull.

Hon hade kört ut paketet tjugotre gånger. Inte en enda gång i åskväder.

Den där morgonen hade hon redan lagt fram allt i änden av disken: filten, öronskydden, kastrullen. Jag hade sett det, och jag hade blivit stående och tittat på paketet.

”Saker att göra här”. Jovisst. –J.

Jag framförde Floras hälsning.

Märta frågade inte vilken Flora, eller varför det var på tiden, eller på tiden för vad. Hon drog ner kastrullen till ögonbrynen, det närmaste man kommer att rodna med en kastrull på huvudet, och under den tyckte jag mig se ett av de där leenden som hon inte längre använder, det från det gamla fotot av de två unga häxorna, det med klistermärket, som hänger bakom disken. Märta och Flora känner varandra, och inte bara från tjugotre leveranser. Jag vet inte varifrån; det hamnar på listan över frågor till en annan lördag, som redan har kommit till andra sidan.

– Jag är också rädd för åska, sa jag till henne.

Första gången, under odlingsbänken, hade det kostat mig ett helt åskväder. Andra gången kom det av sig självt, som en hicka.

Märta sa ingenting. Hon lyfte på filten.

Jag satte på mig durkslaget, som jag inte hade släppt sedan Floras dörr. Det var därför jag hade fått det. Och jag kröp in under disken till henne.

Vi passade in.

Märta hade kastrullen; jag hade durkslaget. Hon höll fortfarande om grodan. Ovanför disken tittade Julia och Totte fram. Ingen av dem skrattade.

Vi satt så tills det gick över för Märta, eller tills min fot somnade, vilket kommer på ungefär samma sak. När Märta kom ut tände hon lampan, och Julia lade etiketten på disken, bredvid stämpeln: tjugotre RETUR och, överst, LEVERERAT · Flora. Märta läste den utan att röra vid den, länge, som hon hade läst etiketten på nr 1.

Sedan tittade hon på änden av disken, där det inte längre låg någon filt, och gick för att hämta en låda.

Hon ställde en leveranslåda upp och ner åt Totte, bredvid pallarna.

– Tills vidare, sa hon.

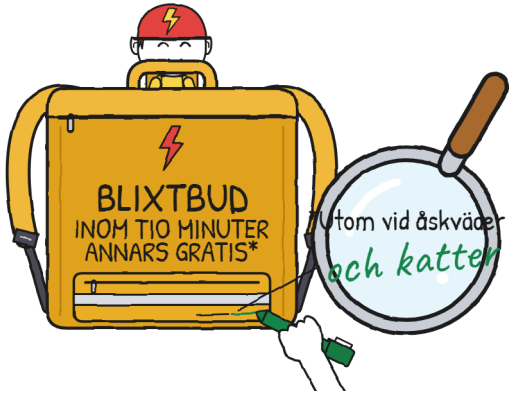
”Tills vidare”, hos Märta, kunde vara rätt länge.

Totte satte sig. Lådan var så låg att han nästan nådde hakan med knäna. Han blev kvar.

Julia räckte honom den gröna tuschpennan.

På ryggsäcken, efter ”utom vid åskväder”, lade Totte till två ord:

”och katter”.

Nu säger det finstilta sanningen. –J.

Sedan klev Julia upp på min blå pall, den som stod närmast väggen, strök över 19:an på skylten och skrev en 18:a bredvid, större, med lust att stryka över den också.

Jag har rättat till min plan. För åskan:

1. Räkna elefanter.
2. Tillsammans med någon.
3. Om jag hickar gör det ingenting.

Och säg inte att du är åskjägare. –J.

Vi höll på att stänga när det ringde i en liten klocka.

Pling.

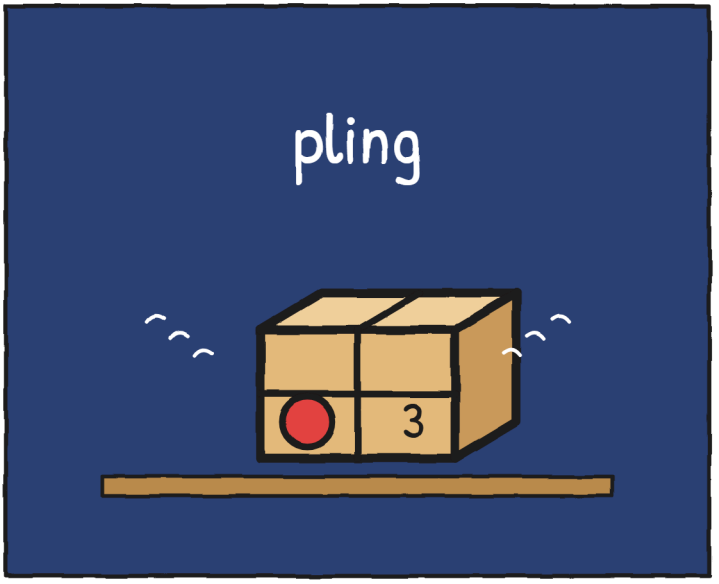
Det kom inte från dörren. Det kom från hyllan med returerna: nr 3, bredvid de två gluggarna.

Jag gick fram för att läsa etiketten.

Nr 3 · TILL TOTTIS.

Totte blev röd som sin hjälm.

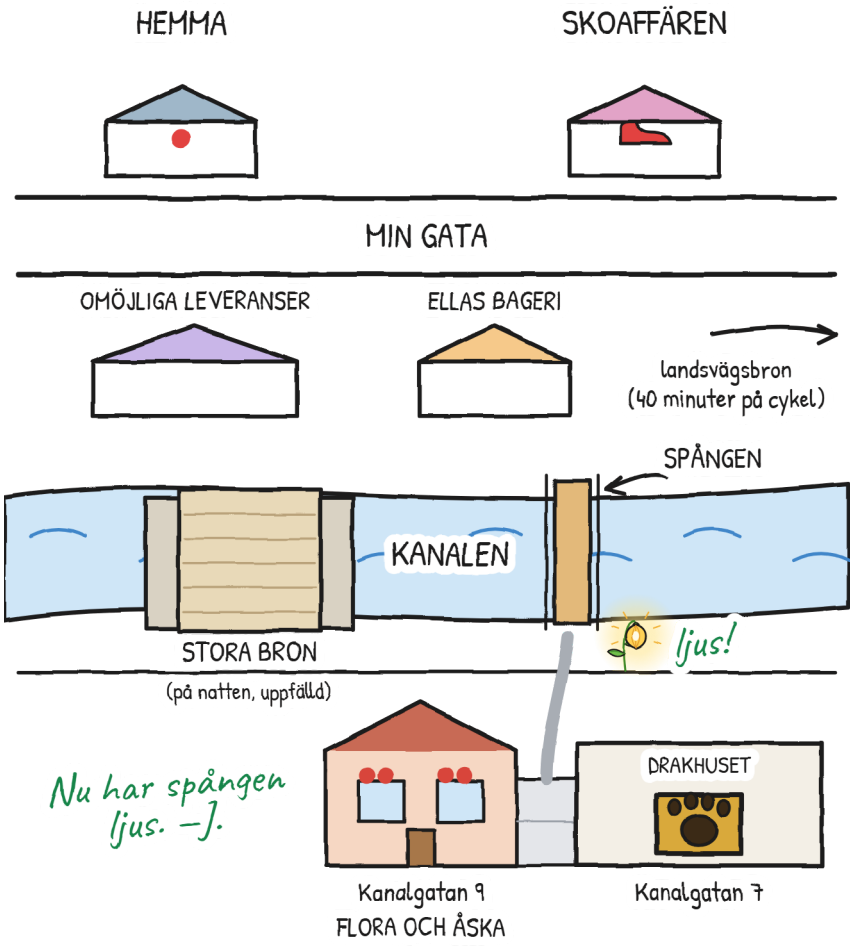

Vem skickar paket till Totte? –].

OMÖJLIGA LEVERANSER · 3

(snart)

KVARTERET (version 2)

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Den här boken finns i sex storlekar, för 3 till 16 år, och på fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L berättar historien sida för sida, med samma bilder och allt fler nyanser. XL är romanen: samma historia, med plats för allt Gunni tänker men inte säger.

Ungefärliga GERS-nivåer: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Var och en i sin storlek. Samma åskväder. –J.

FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com (med aktiviteterna för storlek L)

RIKTIGT ÅSKVÄDER: SÅ GÖR DU

1. Hör du åska, även långt borta, gå in i huset: blixten kan redan nå dig.
2. Inomhus, tillsammans med en vuxen, långt från fönster, dörrar och glas. Inga växthus, broar, träd eller vatten.
3. Gå inte ut förrän en halvtimme efter den sista åskknallen.
4. Att räkna elefanter visar om en blixt slog ner nära eller långt bort, och det lugnar. Det säger inte när du kan gå ut.

RÄKNA PÅ DITT ÅSKVÄDER

Inifrån huset: räkna elefanter mellan blixten och åskan.

Blixt	Elefanter	Kilometer (1 per 3, ca)	Den blixten: närmare eller längre bort?
1	15	5	–
2	9	3	närmare

Får du hicka av åskan? Räkna elefanter. Och räkna med någon. –].